

Ændringsforslag nr. 1
forkastedes med 73 stemmer mod 44.

Underændringsforslag nr. 3 betragtedes som
forkastet med samme stemmetal som ændringsforslag nr. 1.

Ændringsforslag nr. 2 og § 1, således ændret,
vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 4 betragtedes som
forkastet med samme stemmetal som ændringsforslag nr. 1.

§§ 2-5
vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling
vedtoges uden afstemning.

Formanden: Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Anden behandling af forslag til lov om ændring af forskellige lovbestemmelser som følge af lov om udskrivning af skat til amtskommunerne.

(Første behandling af lovforslaget (nr. 89) findes i tidenden sp. 3055; udvalgets betænkning i tillæg B: sp. 1955).

Der var stillet 4 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer, ændringsforslagene og spørgsmålet om lovforslagets overgang til tredje behandling sattes til forhandling under ét.

Ove Hansen: Om selve dette lovforslag har jeg ikke mange bemærkninger at gøre,

det er jo en konsekvens af, at vi nu indfører personlig skat til amtskommunen, at der må foretages visse rettelser i kildeskatteloven, udskrivningsloven, ligningsloven osv., så det kan vi tiltræde.

Men der er stillet 4 ændringsforslag under udvalgsarbejdet. Det har nu ikke været omfattende, det udvalgsarbejde; vi har kun haft møder i de sidste 14 dages tid, skønt lovforslaget blev fremsat den 1. december 1970.

Ændringsforslagene nr. 1 og nr. 2 er af redaktionel karakter, så dem kan vi tiltræde, og ændringsforslag nr. 3 drejer sig kun om ændring af en tidsfrist; den kan vi tiltræde. Men til gengæld må jeg sige om ændringsforslag nr. 4, som finansministeren har stillet, og som jeg forstår et flertal af udvalgets medlemmer kan tiltræde, at det overrasker mig, overrasker mig meget, at finansministeren vil komme med et sådant ændringsforslag; og at udvalgets flertal vil tiltræde det, for hvad går ændringsforslaget ud på? Man fortæller med rette, at fra 1. januar 1972 får vi en tredje personlig skat, nemlig en personlig skat til amtskommunerne, men denne nye skattelov har vi jo først for få måneder siden vedtaget, og det betød, at kommunerne i sommeren 1970 ved udarbejdelsen af budgetter for regnskabsåret 1971-72 måtte regne med, at de som hidtil skulle yde det sædvanlige tilsvarende til deres amtskommune, og dette tilsvarende ydes hvert kvartal. Nu indfører man altså en personlig skat til amtskommunen; den træder i kraft den 1. april 1972, således at de kommunale skatteydere fra 1972 skal begynde at svare personlig skat til amtskommunen. Men samtidig opkræver man i primærkommunerne også et kvartals skat, fordi primærkommunerne skal yde dette tilsvarende til amtskommunerne; det bortfalder, men skatten skal betales. Det drejer sig om ca. 500 mill. kr., og det vil altså sige, at de kommunale skatteydere i og for sig belastes med 2 gange skat, nemlig både til deres egen opholdskommune og til amtskommunen. Når noget sådant kan forekomme, skyldes det, at regeringen er kommet alt for sent med et lovforslag, der sagde, at det var det rigtigste, at den dag, de amtskommunale personlige skatter bliver en kendsgerning, må tilsvaret til amtskommunerne ophøre; men det har man ikke sagt fra regeringens side, og nu er man altså i

[Ove Hansen.]

den situation, at de kommunale skatteydere betaler 500 mill. kr. til deres primærkommune, og amtskommunerne opkræver hos de samme skatteydere yderligere 500 mill. kr.

Men hvad går ændringsforslaget ud på nu? Det går ud på rent ud sagt, måske endda lidt mildt sagt, at staten vil konfiskere disse 500 mill. kr. Jeg synes ikke, man kan behandle de kommunale skatteydere og kommunerne på en sådan måde, jeg synes, det er helt utilgiveligt. Forleden dag fik vi en redegørelse fra arbejdsministeren om opgavefordeling, og da sagde ministeren — og det er jeg helt enig med ministeren i — at kommunerne burde anlægge treårige finansieringsplaner og investeringsplaner. Jeg er som sagt helt enig i dette synspunkt og denne betragtning. Men her kommer man midt inde i et regnskabsår og griber ind i kommunernes dispositioner; det drejer sig om kommuner, der har regnet med at skulle betale et tilsvarende over 4 terminer til amtskommunerne, altså bare har fulgt den lovgivning, de havde at leve under. Der er måske kommuner, der har regnet med kun 3 kvartaler og disponeret derefter; nu kommer de i og for sig i alvorlige vanskeligheder. Jeg synes, det er endnu mere mærkeligt, at indenrigsministeren i et cirkulære af 18. juni 1970 netop beder kommunerne om at udskrive som hidtil og regne med et tilsvarende over 4 terminer til amtskommunen. Men trods dette og trods det, at kommunale skatteydere har betalt i tillid til, at det var deres kommune og det var deres amtskommune, der fik pengene, så vil staten nu gøre brug af disse midler.

Jeg beder om, inden vi når til tredje behandling, at regeringen og regeringspartierne meget nøje overvejer en gang til, om man virkelig vil gennemføre et sådant ændringsforslag. Jeg synes ikke, man kan gøre det, ikke alene af hensyn til landets skatteydere, men også af hensyn til kommunerne. Vi stiller i dag meget store krav til kommunerne; de skal selv finansiere en hel del af deres opgaver over driften, og det kan i nogen grad være rimeligt og fornuftigt, men så må vi ikke komme og spænde ben herfor; faktisk er det kun deres egne penge, de skulle have, men det vil man altså forhindre.

Jeg beder finansministeren om at overveje meget nøje en gang til, om denne æn-

dring virkelig er rimelig. Moralsk vil jeg i hvert fald sige er den slet ikke rimelig.

Mit parti kan ikke medvirke til gennemførelsen af ændringsforslag nr. 4; vi vil stemme imod det her ved anden behandling.

Erik Hansen (Vejle amt): Det konservative folkeparti kan anbefale de af finansministeren stillede 4 ændringsforslag. Nr. 1 og nr. 2 er jo af redaktionel karakter, og nr. 3 betyder, at amtskommunerne får 14 dages udskydelse af fristen for at gøre deres budgetter færdige, og det tror jeg, man vil være glad ved ude i amtskommunerne. Det er et stort arbejde at få budgetterne færdig i tide, og 14 dage betyder en hel del i den sidste ende; alene sygehusbudgetterne arbejder man jo med hver dag i over en uge i sygehusudvalgene for at få dem gjort færdig. Det har selvfølgelig været rimeligt tidligere, at man skulle afgive regnskab inden 15. september af hensyn til kommunerne.

Ændringsforslag nr. 4 kan vi også tiltræde. Hr. Ove Hansen har jo omtalt ændringsforslaget nøje, så jeg skal ikke sige så forfærdelig meget herom. Hr. Ove Hansen var overrasket over, at regeringen ville stille et sådant ændringsforslag; det synes jeg nu ikke man kan være, for allerede i fremsættelsestalen blev der fremført tanker om, at man ville tage disse ting op til overvejelse.

Nu får vi jo den amtskommunale personbeskatning; den træder ikke i kraft den 1. april 1972, som fremhævet af hr. Ove Hansen, men derimod den 1. januar 1972, og det betyder, at kommunerne slipper for deres amtsfondsbidrag. Jeg synes, det er rimeligt, at staten beholder en tolvtedel af bidraget til amtskommunen for de tre måneder, der er tale om. Jeg kan ikke se, at det er nogen konfiskation, for kommunerne kommer jo ikke af med pengene. Man har spurgt kommunerne, og af de 275 kommuner har de 24 svaret, at de i nogen grad har taget hensyn til disse dispositioner i deres budgetlægning. Selvfølgelig kan det være vanskeligt for de 24 kommuner, men det lader til, at de andre ikke har vanskeligheder.

Nu er det jo den daværende finansminister, der har fremsat lovforslaget, men derfor kan man vel godt bede indenrigsministeren om at tage et vist hensyn til disse 24 kommuner; man ved nu, hvilke det drejer sig om, og hvis der kommer låneansøgninger

[Erik Hansen (Vejle amt).]

fra disse kommuner, kunne man måske se lidt velvilligt på deres problemer.

Vi kan altså tiltræde den foreslåede ændring; den er måske ikke udtryk for fuld retfærdighed, men hvor finder man noget, der er helt retfærdigt? Jeg mener, det er det mest retfærdige, vi kan nå frem til, og jeg vil på det konservative folkepartis vegne anbefale ændringsforslaget. Jeg kan ligeledes anbefale lovforslaget til vedtagelse ved tredje behandling.

A. Chr. Andersen: Jeg kan anbefale de af finansministeren stillede ændringsforslag. De tre første er jo omtalt af de foregående ordførere som noget, man er enig om; det fjerde er der nogen diskussion om. Jeg vil gerne bemærke dertil, at det må være rimeligt, at det beløb, der udbetales kommunerne fra kildeskattedirektoratet, nedsættes i månederne januar, februar og marts 1972 med et beløb, der svarer til det, de sparer ved amtsfondsbidragets bortfald.

Af likviditetsmæssige grunde kunne det måske nok være ønskeligt for kommunerne, at de kunne få lov at beholde pengene indtil efteråret 1974, men så ville de jo gå ind i den samlede opgørelse, og de ville komme af med dem alligevel — det kan de da ikke have så megen glæde af.

Som det er oplyst, har kun et fåtal af kommuner virkelig taget hensyn til, at man kun skulle betale de tre kvartaler af amtsfondsbidraget; i disse kommuner kan borgerne så glæde sig over, at de er sluppet lidt billigere i indeværende år, men de må jo af med pengene til næste år.

Finansministeren har jo i et svar til udvalget sagt, at man ville tage hensyn til kommunerne, hvis de skulle komme i vanskeligheder, fordi de har regnet med det fulde forskudsbeløb. Jeg må dog sige til hr. Ove Hansen, at det selvfølgelig er rigtigt, at tilsyneladende kommer borgerne til at betale hele beløbet, men jeg vil dog minde om, at da vi gik over til kildeskat, var der et år, hvor man slap med kun halv statsskat og

højest tre fjerdedele kommuneskat, og skatteåret og dermed trækprocenten følger jo kalenderåret, mens vi stadig væk har finansåret fra 1. april til 31. marts, så man kan ikke helt hægte de to ting sammen. Jeg tror ikke, borgerne i og for sig bliver straffet på denne måde; de har som sagt tidligere været i den situation, at de slap for at betale halv statsskat.

Jeg skal anbefale lovforslaget.

Martin Pedersen: De af finansministeren stillede ændringsforslag er jo fremkaldt af den kendsgerning, at finansåret og skatteåret ikke falder sammen, og det må være ganske naturligt, at man fra kommunernes side, da man lagde budget i 1970, i disse budgetter indregnede amtsfondsbidragene fuldt ud, for på daværende tidspunkt forelå jo ikke nogen lovgivning om direkte personlig amtsbeskatning.

Men vi har jo i udvalget fået en del oplysninger, hvoraf det fremgår, at der er en del kommuner, der i større eller mindre omfang har taget hensyn til den mulighed, at amtsfondsbidraget for januar kvartal ville falde bort, og som derfor kan komme i klemme på grund af ændringsforslag nr. 4. Jeg kan da ligesom tidligere ordførere kun henstille, at man søger i videst mulig grad at tage hensyn til disse kommuner.

I øvrigt sker der jo en afbalancering: det beløb, kommunerne har indregnet i deres budgetter som en udgift, og som de ikke kommer af med, formindsker man ved den foreslåede ændring.

Vi vil fra det radikale venstres side stemme for de stillede ændringsforslag.

Gert Petersen: Jeg deler ganske de betragtninger, som hr. Ove Hansen gjorde gældende med hensyn til de fire ændringsforslag; de tre første er acceptable, men det fjerde må vi afvise. Dette så meget desto mere, som der her er tale om en konsekvens af en lov, som vi anser for at være yderst uheldig, nemlig loven om indførelse af personlig skat til amtskommunen. Det lovfors-

[Gert Petersen.]

slag stemte vi imod, da det var til behandling for få måneder siden, fordi vi mener, at man derigennem komplicerer i stedet for at forenkle, at man øger et geografisk bestemt skattetryk og derigennem også et socialt bestemt, for der er forskel på, om folk har råd til at flytte derhen, hvor der er billigt, og den sociale uretfærdighed bliver dobbelt stor, når man ydermere gennemfører en proportional skat og ikke en progressiv skat.

Det lovforslag, vi behandler nu, er en følge af selve beslutningen om indførelse af direkte amtskat; allerede derfor måtte socialistisk folkeparti stille sig yderst skeptisk over for de foreliggende ændringsforslag. Jeg kan godt se, at de tre første er rent tekniske konsekvenser. Allerede med det fjerde løber man imidlertid ind i noget reelt; det må vi afvise, og vi agter også, når der skal stemmes endeligt ved tredje behandling om dette lovforslag, da at undlade at stemme, fordi vi ikke vil medvirke til nogen form for gennemførelse af det kompleks, som hedder indførelse af skat til amtskommunen, og hvad deraf følger.

Finansministeren (Ninn-Hansen): Det er rigtigt som fremhævet af samtlige ordførere, at dette lovforslag væsentligt indeholder konsekvensændringer, der er nødvendige som følge af, at vi nu skal have personlig skat til amtskommunen.

Jeg vil gerne takke for tilslutningen til lovforslaget og ændringsforslagene. Det drejer sig dog, som det fremgik af ordførertalerne, ikke om en fuldstændig tilslutning til samtlige ændringsforslag, idet ændringsforslag nr. 4 alene fik tilslutning fra de tre ordførere for regeringspartierne.

Jeg synes, det er rigtigt som fremhævet af hr. A. Chr. Andersen, at det, det her drejer sig om, i al sin enkelthed er, at man ikke foretager udbetaling af et beløb, der svarer til, hvad kommunerne sparer, idet amtsfondsbidraget bortfalder. Min forgænger gjorde jo også ved fremsættelsen af lovforslaget opmærksom på, at der kunne forventes fremsat forslag i forbindelse med dette spørgsmål, men at man mente, det ville være rigtigt at tilendebringe den igangværende undersøgelse først; denne undersøgelse var såvel hr. Erik Hansen (Vejle amt) som hr. Martin Pedersen inde på og fremhævede

ganske rigtigt, at det kun er 24 af 275 kommuner, der har meddelt, at de har ladet deres dispositioner påvirke af forventningen om udbetaling af det fulde forskudsbeløb.

Jeg skal derfor alene gøre nogle få yderligere bemærkninger i anledning af hr. Ove Hansens og hr. Gert Petersens kritik, som jeg ikke mener kan accepteres. Jeg mener nemlig ikke, som det blev sagt, at man med den foreslåede ændring bringer kommunerne i en vanskelig finansiel stilling. For det første viser de oplysninger, vi indhentede, at det kun er nogle få af landets kommuner, der har taget hensyn til den særlige likviditetsletelse ved deres budgettering; for det andet viser hele det indsamlede materiale, at der i kommunernes budgetter for 1971-72 kun i begrænset omfang er taget hensyn til de store overførsler af slutskat i november måned. Der er jo her tale om, at kommunerne ved fastlæggelsen af deres udskrivningsprocent for 1970 har skønnet, vi kan vist godt sige meget forsigtigt over indkomst-udviklingen og derved sat deres skatteprocent højere, end det var nødvendigt. Efter de foreliggende skøn vil slutopgøret medføre, at 1,6-1,7 milliarder kr. til november skal overføres fra staten til kommunerne. Oplysningerne om de kommunale budgetter i 1971-72 viser imidlertid, at kommunerne kun har regnet med en sådan indtægt på knap 600 mill. kr. Efter disse skøn skulle der således blive tale om en uforudset merindtægt for kommunerne på over 1 milliard kr. i november, svarende til et ekstra provenu af indkomstskatten på næsten 10 pct. Uden denne lovgivning og uden denne ændring ville kommunerne ud over den ekstra milliard kr., jeg har nævnt, nogle få måneder senere modtage yderligere ½ milliard kr., som de heller ikke havde regnet med i deres budgettering, bortset fra de kommuner, jeg nævnte.

Da kommunernes udgifter i forvejen stiger meget hurtigt, har regeringen ikke anset denne situation for at være holdbar, og jeg vil gerne føje til, at selv om ændringsforslaget gennemføres, er der fremdeles tale om en meget væsentlig styrkelse af de kommunale finanser, som kan betyde, at kommunerne bliver helt uafhængige af den statslige lånekontrol, hvad jeg hverken finder hensigtsmæssigt eller ønskeligt.

For de få kommuner, der med udgangs-

[Finansministeren.]

punkt i cirkulæret af 18. juni 1970 har budgetteret med en likviditetslettelse som følge af amtsfondsbidragets bortfald, er der overvejende tale om, at de har regnet med en reduktion af deres lånebehov gennem en knap 2-årig kredit. Det må jo understreges, at pengene heller ikke efter cirkulæret skulle blive i kommunerne, men modregnes ved slutopgøret i november 1973. Jeg finder altså ikke, at hr. Ove Hansens udtryk „konfiskation“ er det mest heldige, der kan anvendes i denne forbindelse. I vidt omfang vil kommunerne, som jeg tidligere har nævnt, i efteråret 1971 få overført et uforudset merprovenu af deres egne skattemidler, som de kan sætte i stedet for den bortfaldne likviditetslettelse. I de tilfælde, hvor slutskatteopgøret ikke kan dække likviditetsforringelsen, vil der blive taget hensyn hertil ved udøvelsen af lånekontrollen. Hr. Erik Hansen (Vejle amt)s henstilling herom til indenrigsministeren vil blive fulgt efter den aftale, der er truffet mellem indenrigsministeren og mig.

Ove Hansen: Nogle af de oplysninger, finansministeren gav, er jeg naturligvis enig i, men jeg kan ikke se, at slutopgøret har noget med det foreliggende lovforslag at gøre. At det er et meget vigtigt problem for kommunerne også likviditetsmæssigt, er da rigtigt, men det, det drejer sig om her, er, at de kommunale skatteydere i første kvartal af 1972 kommer til at betale 500 mill. kr., der skulle være tilgået amtskommunerne, men som disse nu ikke skal have, og da det er de kommunale skatteydere, der betaler disse 500 mill. kr., var det vel nærliggende, om de forblev hos kommunerne. Yderligere påligner man de samme skatteydere desværre ikke 500 mill. kr., men formentlig et betydelig større beløb i første kvartal af 1972 i form af personlig skat til amtskommunen. Men resultatet af dette bliver altså, at man siger til kommunerne: Nej, I må ikke få dette beløb. Det beholder staten.

Det overrasker mig ikke, at ordførerne for regeringspartierne anbefaler dette ændringsforslag, selv om jeg tror, at de inderst inde også finder det meget mærkeligt. Men to af dem sagde alligevel noget, som jeg synes der er grund til at lægge mærke til. Hr. Erik Hansen (Vejle amt) sluttede med at sige, at

måske er ændringsforslaget ikke helt retfærdigt, og hr. A. Chr. Andersen sluttede med at sige: sådan set synes jeg ikke, at man kan sige, at skatteyderne bliver straffet. Det tyder dog på, at de inderst inde finder, at nogle af de bemærkninger, vi har gjort, ikke er helt uberettigede.

Finansministeren (Ninn-Hansen): Blot den enkelte bemærkning, at hr. Ove Hansen har da ret i, at spørgsmålet om, hvad der kommer ind til kommunerne gennem slutskatterne, ikke direkte har noget at gøre med dette lovforslag, men jeg synes, det har noget at gøre med hr. Ove Hansens kritik. Når det fremhæves, at kommunerne bliver sat i en vanskelig likviditetsmæssig situation, synes jeg, det var rigtigt at fremhæve, at kommunerne i november får meget store beløb ind, som de ikke havde regnet med ved deres budgetlægning, og derfor mener jeg man kan afvise den del af kritikken, der går ud på, at de bliver sat i en sådan vanskelig situation. Desuden synes jeg jo nok, at det har en hel del at gøre med lånekontrollen. Hvis kommunerne får så store beløb, som der her er tale om — hvis ikke ændringsforslaget var fremsat altså over 1½ milliard kr. — ekstra til rådighed, bliver det meget begrænset, hvad hele lånekontrollen kommer til at betyde.

Hermed sluttede forhandlingen.

Ændringsforslag nr. 1, § 1, således ændret, § 2, ændringsforslag nr. 2, § 3, således ændret, §§ 4 og 5 og ændringsforslag nr. 3 om indsættelse af en ny paragraf
vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 4
vedtoges med 74 stemmer mod 44.

§ 6, således ændret,
vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling
vedtoges uden afstemning.

Formanden: Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Anden behandling af forslag til lov om ændring af lov om totalisatorspil.

(Første behandling af lovforslaget (nr. 166) findes i tidenden sp. 5718, udvalgets betænkning i tillæg B. sp. 1975).

Der var stillet 1 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer, ændringsforslaget og spørgsmålet om lovforslagets overgang til tredje behandling sættes til forhandling under ét.

Lysholt Hansen: Vi kan anbefale lovforslaget med det ændringsforslag, der nu er stillet om, at loven tages op til revision i 1972-73 mod som oprindelig ønsket af ministeren i 1973-74.

Jeg beklager meget, at det ikke har været muligt under udvalgsbehandlingen at nå at få de oplysninger frem — det har ikke været manglende vilje hverken fra ministerens eller anden side — der var nødvendige for gennemførelsen af en virkelig ændring af reglerne for afgift af totalisatorspil. Men som banernes situation er i øjeblikket, tror jeg, vi må se i øjnene, at hvis vi lod sagen ligge, mens vi afventede disse nærmere oplysninger, ville en række af banerne i løbet af nogle få måneder være nødsaget til at lukke. Det mener vi ikke at kunne lægge navn til, og derfor vil vi anbefale lovforslaget.

Jeg vil dog gerne have lov at sige, at af de oplysninger, der er fremkommet, synes det at fremgå helt klart, at den tanke, jeg nævnte under første behandling, og som jeg forstod at også ministeren havde sympati for, om at indføre en skat på 15 pct. å la den, man har på andre gevinster, på gevinster på væddeløbsbanerne, var en udvej for at finde frem til en nedsættelse af statens afgifter, samtidig med at man kunne tilgode de små væddeløbsbaner, som ved dette lovforslag desværre stadig vil have trange vilkår, sådan at de kunne fortsætte til gavn for det publikum, de betjener, og som kan

lide den sport, og også til gavn for staten, der jo har en betydelig indtægt heraf.

Det er lidt beklageligt at se, at en bane som Charlottenlund Travbane med en omsætning på 35 mill. kr. har et bruttooverskud på 13 pct., medens andre baner med en omsætning på 2-3-4-5 mill. kr. har gennemsnitlig 25 pct. i bruttooverskud. Det vil sige, at dette lovforslag nok hjælper også de mindre og de små baner, men først og fremmest kommer de to store væddeløbsbaner i Danmark til gode; således vil Charlottenlund Travbane få ca. 1,5 mill. kr., banen på Amager vel lidt mindre. Jeg håber, disse to baner vil skikke sig nogenlunde ordentligt i den kommende tid og forstå, at der her er givet en håndsrækning, der skulle medføre et fornuftigt samarbejde, således at man ikke får banerne til at gå nedenunder og hjem, inden vi forhåbentlig om ganske kort tid kan få en nærmere undersøgelse af disse forhold.

Under udvalgsarbejdet er det også kommet frem, at folk har haft den opfattelse, at gevinster ved spil på væddeløbsbaner skulle være skattefrie i den forstand, at man må trække sin indsats fra; jeg vil meget stærkt understrege her, at den går ikke, og jeg beder ministeren om at bekræfte, at sådan er det. Man kan ikke, når året er omme, gøre op, at man har vundet så meget og haft så meget i indsats og så på den måde gøre op, om der er underskud eller overskud. Den går ikke. Men det kom frem under forhandlingerne, at der endog er kommuner, der godkender, at man gør sådan, og derfor vil jeg gerne bede ministeren om lige at bekræfte, at den ikke går. Gevinsten skal opgives, og det, man har lov at modregne, er indsatsen alene i det løb, hvor man har fået en gevinst.

Vi er altså villige til at tiltræde lovforslaget, men håber meget hurtigt at få loven til behandling igen, og jeg kan sige, at vi slutter fuldt og helt op bag opfordringen i betænkningen til også at give adgang til totalisatorspil på hundevæddeløbsbanerne. Der er folk, der virkelig har fornøjelse af den sport, og vi synes, at de må have dette grundlag for at drive deres sport.

Derimod er vi på forhånd afvisende over for den fond til fremme af hesteavl, der står nævnt, og som skulle betaales af spillet.